

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 9265/16
Дана 14.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Марком Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” доо, са седиштем у ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, сада Министарство финансија – Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, Срете Младеновића 1б, ради поништаја решења број 400-47-04-00117/2016-14001 од 17.05.2016. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија-Пореске управе Филијале Крагујевац број 47-00852/2015-0049-010 (бр. предмета 868302362) од 08.01.2016. године, којим је ставом I тачкама 1. до 13. диспозитива, утврђена непријављена обавеза по основу пореза на додату вредност за пореске периоде и у износима обавезе и камате обрачунате закључно са 22.12.2015.године као у наведеним тачкама, односно у укупном износу обавезе од 3.384.909,00 динара и камате у укупном износу од 646.635,23 динара, с тим што је за уплату наложен износ обавезе од 2.859.736,00 динара; тачкама 14. и 15. диспозитива, утврђена је непријављена обавеза по основу пореза по одбитку по шифрама врсте прихода ближе описаним у наведеним тачкама у укупном износу обавезе од 209.809,51 динара, са каматом обрачунатом закључно са 08.01.2016.године, у укупном износу од 30.886,23 динара и тужиоцу је наложено да у

року од 15 дана од дана пријема решења потврди пријаву по налазу контроле и да по добијању броја одобрења за плаћање (БОП), уплати утврђену обавезу на рачун и уз навођење шифре плаћања ближе означене у диспозитиву; тачком 16. диспозитива, наложено је пореском обвезнику да обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачкама 1. до 4. и тачкама 6. до 15. диспозитива; тачком 17. диспозитива, одређено је да порески обвезник дужан да утврђене обавезе у тачкама 1. до 15. евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама. Ставом II диспозитива, рок за извршење износи 5 дана од дана пријема решења и ставом III диспозитива, жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду дана 20.06.2016.године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога и навео да тужени није ценио све наводе жалбе, а посебно у погледу оцене карактера извршених услуга, погрешно закључујући да услуге које је тужилац пружио нису инжењерске услуге, а о чему сведочи документација у књиговодству тужиоца и испостављене фактуре страном правном лицу који нема седиште на територији Републике Србије нити сталну пословну јединицу, па су се стекли услови да се наведене услуге фактуришу без пореза на додату вредност у смислу одредаба члана 12. став 7. Закона о порезу на додату вредност. Такође првостепени орган је погрешно утврдио чињенично стање у вези закупа стана за потребе директора тужиоца, који није засновао радни однос са тужиоцем, па није било основа да се на исплате закупнине обрачуна обавеза пореза у смислу одредбе члана 85. став 1. тачка 12. Закона о порезу на доходак грађана, из разлога што се овде не ради о приходу физичког лица, па се у конкретном случају морала применити одредба члана 85. став 6. Закона о порезу на доходак грађана, који прописује која лица имају право на пореско ослобођење. Ово са разлога што је директор тужиоца Б.Б. упућиван у Републику Србију по налогу "А.А." SRL која је основала тужиоца. Сматра да је закон повређен на штету тужиоца и предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност и пореза и доприноса по одбитку-обједињена наплата код тужиоца, за период од 01.01.2014. до 24.11.2015.године, о чему је сачињен записник број 47-00852/2015-0049-001 од 22.12.2015.године, на који нису изјављене примедбе, утврђено да је тужилац страном правном лицу В.В. S.r.l. ..., које на територији Републике Србије нема седиште ни сталну пословну јединицу, у наведеном периоду пружао услуге контроле квалитета за које је издао фактуре, по броју, датуму издавања и износу ближе

наведеним у образложењу ожалбеног решења, при чему у издатим фактурама није обрачунавао ПДВ, уз позивање на члан 12. став 7. Закона о порезу на додату вредност и уз навођење да се ради о услугама инжењера. У контроли је утврђено, прегледом фактура које су издате поменутом страном правном лицу, да се исте односе на пружене услуге инспекција браника, инспекција спојлера, инспекција компонената са ознаком CSL 2 на територији Републике Србије у погонима фабрика “Г.Г.” ..., “Д.Д.” ..., “Б.Б.” ..., које производе делове за “Е.Е.” доо. Према извештајима о резултатима контроле делова код “Г.Г.” ..., пружене услуге састоје се од утврђивања огреботина, нечистоћа, недостатака фарбе, флеке на површини, цурења, деформација, шкарт, димензија и остало. Поред наведеног, у поступку контроле су од лица која су запослена у “Д.Д.” ... и “Б.Б.” ... узете писане изјаве, према којима су контролори оператери контролисаног пореског обвезника вршили само визуелну контролу готових производа, а увидом у пословну документацију тужиоца, и то у пријављено осигурање радника који су вршили контролу квалитета у погонима наведених фабрика, утврђено је да исти радници немају стечено високо образовање из области инжењерства, што је у својој изјави од 09.12.2015. године потврдио и Е.Е., заступник контролисаног пореског обвезника. Како је код наведеног утврђено да се не ради о услугама инжењера коју је тужилац извршио и да су исте извршене на територији Републике Србије страном лицу које нема седиште као ни пословну јединицу у Републици Србији, то је тужилац поступио супротно члану 37. и 49. Закона о порезу на додату вредност, јер је био дужан да на приходе од извршених услуга у рачунима обрачуна износ пореза на додату вредност, с обзром да су наведене услуге, с обзиром на место пружања и врсту услуге у смислу члана 12. став 1. и става 3. тачка 3. подтачка 3. и 4. Закона о порезу на додату вредност, опорезиве, због чега је одлучено као у тачкама 1. до 13. диспозитива ожалбеног решења. Поред тога, у контроли је утврђено да је Е.Е. на основу одлуке директора именован за заступника тужиоца, односно да му је дата појединачна прокура за предузимање свих правних послова у име и за рачун тужиоца, те да је чланом 3. Уговора о правима, обавезама и одговорностима по основу издавања прокуре, предвиђено да ће исти делатност обављати за накнаду у висини од најниже месечне основице за обрачун доприноса за обавезно социјално осигурање и да је исти у сталном радном односу у “А.А.” SRL у ..., која му врши исплату зараде за коју се у Италији врши обрачун доприноса за обавезно социјално осигурање. Како Е.Е. код тужиоца обавља послове представљања и заступања и пословодствених овлашћења управљања, али да није засновао радни однос и да му је за послове заступања плаћена накнада трошкова који настају у вези са пословима директора привредног друштва (дневнице у земљи и иностранству, трошкови смештаја и пута), на који није обрачунат порез на друге остале приходе и допринос за пензијско и инвалидско осигурање, иако је тужилац био у обавези да то учини по одбитку од сваког појединачно оствареног прихода, сагласно члану 99. став 1. тачка 8. а на основу члана 85. став 1. тачка 16. и став 3. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“, број 24/01...68/14) и члана 57. а на основу члана 7. став 1. тачка 9. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, то је ожалбеним решењем тужиоцу утврђена обавеза као у тачки 14. ожалбеног решења. Даље, у контроли је утврђено и да је тужилац плаћао трошкове закупа стана као и све комуналне трошкове настале коришћењем непокретности, које су закупљене од физичких лица Ж.Ж. према уговору о закупу стана од 01.12.2012. године и 3.3. према уговору о закупу стана од 01.04.2014. године, које непокретности је користио заступник контролисаног обвезника Г.Г. у периоду свог привременог борава у Србији, а које лице је запослено у “А.А.” SRL у ... од кога

остварује зараду, па је за наведена плаћања утврђено да представљају накнаде трошкова физичким лицима нерезидентима који нису запослени код пореског обвезника и исти се у смислу одредбе члана 85. став 1. тачка 12. Закона о порезу на доходак грађана, опорезују порезом на доходак грађана по стопи од 20% на основицу умањену за износ нормираних трошкова 20%, на основу чега је тужиоцу утврђена пореска обавеза као у тачки 15. диспозитива ожалбеног решења.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС“, број 84/04...93/12...83/15), прописано је да је место промета услуга место у којем пружалац услуга обавља своју делатно. Ставом 3. тачка 3. истог члана закона прописано је, да изузетно од става 1. и 2. овог члана, местом промета услуга сматра се место: где је услуга стварно пружена, ако се ради о: подтачка 3. услугама процене покретних ствари; подтачка 4. радовима на покретним стварима.

Одредбом члана 85. став 1. тачка 12. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“, број 24/01...68/14) прописано је да се осталим приходима у смислу овог закона сматрају и други приходи који по својој природи чине доходак физичког лица, који нису опорезиви по другом основу у складу са овим законом, а нарочито: накнаде трошкова и други расходи лицима која нису запослена код исплатиоца, а тачком 16. истог члана закона, сви други приходи који нису опорезовани по другом основу или нису изузети од опорезивања или ослобођени плаћања пореза по овом закону, осим прихода од продаје пољопривредних и шумских производа, односно плодова и лековитог биља које остваре физичка лица.

По оцени Управног суда, имајући у виду све напред наведено, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 08.01.2016.године у поступку у коме није било повреда правила поступка, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, налазећи да је тужилац издао фактуре за извршене услуге страном лицу које нема седиште ни пословну јединицу на територији Републике Србије, а у погонима фабрика, које се налазе на територији Републике Србије, које услуге представљају радове на покретним стварима, за које је на основу одредбе члана 37. и 49. Закона о порезу на додату вредност, тужилац био дужан да обрачуна и уплати порез на додату вредност, као и да није обрачунао дужни порез на доходак грађана на исплате физичким лицима која нису у радном односу код тужиоца, због чега је ожалбеним решењем пореска обавеза утврђена по пореским периодима на начин као у ставу првом тачкама 1. до 15. диспозитива ожалбеног решења.

Суд је ценио наводе тужбе, који су и наводи жалбе, па је нашао да су исти неосновани, из разлога правилно датих у образложењу оспореног решења у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) које у свему прихвата и овај суд. Ово са разлога што је у поступку теренске контроле утврђено и о томе су у образложењу оспореног решења дати јасни и довољни разлози да пружене услуге представљају услуге радова на покретним стварима извршене на територији Републике Србије, а не услуге инжењера, за које се, према члану 12. став 3. тачка 4. подтачка 7) Закона о порезу на додату вредност, местом промета услуга сматра место у којем прималац услуга обавља делатност или има пословну јединицу за коју се пружа услуга,

односно место у којем прималац услуге има седиште или пребивалиште, у конкретном случају у ..., и да због тога, како наводи тужилац, конкретне пружене услуге нису предмет опорезивања ПДВ-ом.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.01.2019. године, I-1 У 9265/16

Записничар
Марко Радосављевић, с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП